

Mabel Nummerdor

SCHITTEREND AFWEZIG

De zoektocht na het vinden van mijn vader

Spectrum

1973

CHANSON

Daar gaan ze, onderweg in een rode 2CV. In de achterbak: een tentje, een koelbox en twee oranje-bruin gestreepte laagzitters. Ze zijn allebei midden twintig. Willie is al donker gebronsd. Met haar bruine ogen en gitzwarte haren is ze ronduit een exotische verschijning. Haar vriendin is rossig, sproetig en haar Sallandse tongval maakt haar tot de antipode van haar reisgenoot. Met een slakkengang rijden ze door het Noord-Franse landschap waar gele akkers aan hen voorbijtrekken. Even na Lille wordt het eindelijk zomer. Het linnen dak gaat open, een paar benen hangt uit het raam. Op een klein transistorradiootje frunnikt Willie net zo lang tot ze de Franse radiozender Inter te pakken heeft, Michel Fugain zet al krakend in: *C'est un beau roman, c'est une belle histoire.*

2006

KIND AAN DE KIST

Vlug trek ik de open deur naar de koele kamer zonder ramen achter me dicht.

‘Mag ik je nog even voor mijzelf hebben?’

Het antwoord hoef ik niet af te wachten, ik weet na al die jaren dat hij niet van moeilijke vragen houdt. Terwijl ik naar hem toe loop strijk ik de rimpels in mijn rok glad, met mijn duimnagel krab ik een oude vlek van de zoom en realiseer me dat ik voor de gelegenheid misschien toch nieuwe kleren had moeten aanschaffen. Op zwart zie je alles: ingedroogde sporen van een snelle werklunch bij Renzo’s, rode pluizen van de bank en, weliswaar vaag, een recente slagroomvlek die wel van mijn vorige verjaardag moet zijn. Een gedenkklap van gebeurtenissen waar hij soms wel en soms niet bij was. Dat is toch waardiger dan iets smetteloos dat zou duiden op de overhaaste wens voor een nieuw begin.

Ik wil hem zien, zonder afstand. Weg met dat godvergeten ontzag dat deze dag aan hem verleent. Zonder schroom hang ik boven zijn gezicht. ‘Je hoeft je voor mij niet te schamen,’ fluister ik, wetende dat hij – ijdellike als-ie is – zijn huidige onfrisse verschijning vreselijk zou vinden. Voor ons beider gemoedsrust haal ik mijn vingers door zijn haar om een opstandige grijze lok te fatsoeneren. Voor de *finishing touch* had ik het flesje Hugo-parfum mee moeten nemen. Het is bespottelijk, maar zelfs de dood met z’n gelige afdrank staat hem goed, zoals alles hem altijd goed heeft gestaan. Met zijn Hollywoodwaardige gezicht en perfect gepropor-

tioneerde lichaam is hij altijd veruit de knapste van ons drieën geweest. Hij wist het zelf ook.

‘Sjesussss ik dacht dat je Hannibal was van de A-team,’ riep ooit een serveerster in plat Amsterdams uit toen hij voor ons een bitter lemon bestelde ergens aan een gracht in de Jordaan. Zijn drankje kreeg hij gratis omdat ze maar zelden ‘so een mooie man’ op haar terras had gehad. Zelfs mijn vriendinnen lieten het niet na om onderling te mompelen over zijn knappe verschijning. Zijn verstijfde gelaat oogt momenteel vooral opgelucht dat het onheilspellende gehijg van de zuurstoftank is gestopt. Ik probeer zijn ogen open te kijken. Terwijl ik mijn adem inhoud om niks te ruiken, overweeg ik hem een plaagkus op de mond te geven zoals hij dat vroeger bij mij deed, waarop ik altijd heel hard ‘ieeeeeuw gedverdemme’ riep om vervolgens mijn gezicht opzichtig aan mijn mouw af te veegen. Ik twijfel te lang, durf het niet, bang voor wat ik zal voelen, ruiken. ‘Ik ga straks voor je optreden,’ prevel ik voor me uit. Berichten over publieke voordrachten kunnen normaliter rekenen op een enthousiaste reactie. ‘Het wordt een lang verhaal, ik hoop dat je het wat vindt.’

Er wordt gemorreld aan de deur, die tegen mijn zin opengaat. Beschaamd ga ik rechtop staan. Een ouder, beige echtpaar komt kwakend binnen: ‘We willen ook nog even afscheid nemen van Wim, kan dat?’

De vrouw slikt alle n’en in en lijkt allerm minst geïnteresseerd in mijn antwoord. Ik knik stug, maar zet geen stap opzij. Vage kennis van de filmclub waarschijnlijk. Nieuwsgierig kijkt het koppel mee over mijn schouders, ze ademen een zware maaglucht, die de weëg riekende lelies overheerst.

‘Is toch zonde hè, zo’n leuke man, dat verwacht je toch niet van zo’n sportieve figuur.’

Zwijgend staar ik naar de kist.

‘Nou, hij ligt er toch mooi bie hoor,’ beaamt de maagman in het plaatselijke dialect.

Alsof ik dat niet weet.

Nog een paar seconden staren ze naar de kist, dan slaan ze een kruisje en lopen weer terug. Of niet.

‘Zeg eens, jij bent toch geen echt kind van Wim?’

Buiten de deur hoor ik de gedempte gesprekken van de condoléance en klinkt het gerinkel van koffielepels in de kopjes. Nog een kwartiertje, denk ik, en dan vertrekken we naar de begraafplaats en kan ik nooit meer bij je zijn. Vijftien minuten en dan kan ik me niet meer ergeren aan je rechtlijnige opvattingen, niet meer mijn hoofd tegen je wollen trui aandrukken als ik met mijn sokken op je voeten dans. Een echt kind, ben ik dat niet? Ons onderonsje is besmeurd. Mijn stem is weg, deze mensen moeten weg. Ik weet niet wat me bezielt, maar instemmend schud ik mijn hoofd. Weet hij wel dat ik het niet zo bedoel? Hij weet toch dat hij mijn enige echte vader is, ook al is dat niet zo? Ze zijn nog niet klaar: ‘Ja, dat zeiden we al tegen elkaar, Wim kon qua leeftijd ook moeilijk jouw echte vader zijn, hè.’

Terwijl mijn afgelegde vader dit weerzinwekkende gesprek aanhoort, voel ik een mammoet neerploffen op mijn borst; mijn vader is niet meer. Nooit meer kan ik vragen of ik voel als zijn echte kind of hem bezweren dat hij voelt als een echte vader.

De begrafenisbegeleider loopt binnen met mijn *echte* moeder en zijn *echte* dochters. Straks tijdens de dienst zal ik het iedereen vertellen, dat hij mij zelf vroeg of hij mijn vader mocht worden. Dat ik die vraag destijds ingewikkeld vond doet niet meer ter zake.

‘Zou u alstublieft de familie alleen willen laten voor het afscheid.’

De ketters. Op hun rubberen sandalen druipen ze af over de plavuizen vloer.

‘Sterkte hoor,’ vang ik nog op als ze de kamer verlaten.

Mama komt naast me staan en haakt haar arm in de mijne, er ontsnapt een haperende hinnik uit haar snik.

‘Lieve familie,’ zegt de Monuta-vrouw, ‘het is tijd om de kist te gaan sluiten.’

2016 RODE EEND

Er schijnt in 1948 een ijzige stilte te zijn gevallen op de Salon de Paris toen de langverwachte Citroën 2CV voor pers en vaderland werd onthuld. In het diepste geheim waren de prototypes 's nachts de tentoonstellingsruimte in gereden – verstopt onder dikke doeken. Jarenlang had Citroën achter gesloten deuren gewerkt aan een automobiel voor de gewone man. Alles was eraan gedaan om het ontwerp tijdens de Tweede Wereldoorlog uit handen van de Duitse bezetter te houden. Zij werkten ook – zo was bekend – aan een ‘volkse’ wagen. De eerste aanblik van de Citroën 2CV kon het publiek niet bekoren, er werd honend gelachen en gemompeld om het vehikel dat meer weg had van een zeepkist dan van een teken van vooruitgang. ‘Het lijkt wel een kartonnen doos,’ riep een beruchte journalist uit New York. Een Nederlandse reporter haakte daarop in: ‘Alsof de zwaan een lelijk eendje heeft gekregen.’

Twee boeren, een mud aardappelen en een schaap moesten er vervoerd kunnen worden in het voertuig dat zo min mogelijk mocht kosten en in eerste instantie bedoeld was als vervanging voor een boerenkar. De ontgoocheling over de introductie van de lelijke eend was maar tijdelijk. Niet veel later zou de Citroën 2CV een publiekslieveling worden, een naoorlogse levensstijl en een symbool van francofilie en levenslust. Mijn moeder was een overtuigd bestuurder. Haar rode Eend was haar religie, fashion statement en vrijheid ineen. Ze genoot van de allure van een open dak en had vrede met een maximale snelheid van negentig kilometer

per uur, die haar er niet van weerhield om als jonge avonturier naar Europese bestemmingen te rijden. Tegen de tijd dat ik mijn rijbewijs haalde, had mijn moeder onder druk van mijn vader – die A) een onverklaarbare hekel had aan alles van Franse komaf en B) grote bezorgdheid aan de dag legde over de veiligheid van de inzittenden – haar geliefde bolide ingeruild voor een fantasieloze Fiat Panda. Ik weet zeker dat ik haar zag slikken toen we wegreden van de garage waar we haar lelijke Eend doorgeroest achterlieten. Een knieval omwille van de liefde, waardoor ik nooit eerder in die fameuze 2CV heb gereden. Tot vandaag.

Vanochtend om acht uur werd ik opgehaald door de regisseur en de cameraman van de KRO. Vanuit Amsterdam reden we richting Amersfoort. Op een afgelegen stuk wachtte iemand van de 2CV-club ons op, waar ik na een korte instructie de opdracht kreeg om rondjes te gaan rijden in de auto waarmee mijn verhaal ooit begon. Bij iedere bocht lijkt het of de Franse oldtimer omvalt, maar de Eend houdt stand en deint vrolijk op de hobbelige weg waar verder geen kip te bekennen is. Boven het dak gonst een drone die mijn manoeuvres in vogelvlucht vastlegt. De pook maakt een knarsend geluid als ik hem in de derde versnelling probeer te duwen, de koppeling slipt. ‘Nog een rondje,’ gebaart de regisseur.

Nadat ik weer terug kom karren, stappen ze bij me in. Met de cameraman op de bijrijdersstoel licht ik al rijdend toe waarom ik op zoek ben naar mijn vader. Derk Bolt is in geen velden of wegen te bekennen. Als ik later op tv de beelden van mijzelf terugzie, ben ik verbijsterd hoe ontspannen ik het karretje op de weg lijk te houden en tegelijkertijd een nonchalant verhaal vertel over wat zich in de zomer van 1973 afspeelde ergens aan de Franse westkust. In werkelijkheid loopt het koude zweet als een stoet marcherende mieren langs mijn ruggengraat. Doodsbang ben ik omdat ik geen benul heb hoe deze aflevering zal aflopen; als kijker

geeft dat jeu, als onderwerp van de dag is dat nogal zenuwslopend.

De cameraman is tevreden als hij de opnames inspecteert. ‘Ziet er goed uit, hoor, *l’histoire se répète*, dat is altijd goed voor het verhaal.’

Een betere samenvatting had hij niet kunnen geven. Toen ik de brief aan *Spoorloos* schreef, wist ik eerlijk gezegd niet precies wat ik wilde vinden. Een vader had ik al gehad en liefde kwam ik niet tekort. Wellicht hoopte ik iets origineels aan mijzelf of mijn onbekende geschiedenis te ontdekken. Een gave, een trekje, een verhaal. Iets unieks zou ik niet gaan vinden, want vanaf vandaag zal herhaling mijn schaduw zijn. *L’histoire se répète*, en dat begint bij het feit dat ik in die rode Eend een ongewisse toekomst tegevoel, net zoals mijn moeder dat ooit deed.

Na twee uur gaan we met de andere auto weer terug naar Amsterdam. Op alle mogelijke manieren probeer ik grip te houden op deze dag. Het moet een positief entertainend tv-item worden en om de tv-makers die kant op te duwen heb ik voor onderweg een cd meegenomen met Franse chansons waar we allemaal enthousiast op meezingen. ‘We kunnen maar beter vast in de stemming komen,’ grap ik in de hoop dat ‘*Pour un flirt avec toi, je ferai n’importe quoi*’ een happy end zal afdwingen. De rit over de A1 terug naar huis duurt eindeloos. We hebben het over niets wat ons echt bezighoudt. Het duizelt nu al in mijn hoofd. Hardop tel ik mijn ademhaling, zeven tellen in, zeven tellen vasthouden, zeven tellen uit.

Mijn verlangen is het losgeld van *Spoorloos* en ik zit gekidnapt in een tv-format. Het stockholmssyndroom doet zijn werk; ik ben gecharmeerd van de programmamakers en doe overdreven mijn best om leuk gevonden te worden. Als wij onze straat in rijden zie ik dat Daniel al thuis is. Mijn zoektocht is zijn zoektocht. De eerste avond dat ik hem ontmoette vertelde ik hem al over de afwezigheid van mijn biologische vader. Nooit heeft hij begrepen waarom ik niet eerder op zoek wilde, al was het alleen maar om

de genetische defecten van zijn bloedjes in kaart te brengen. Als we met de crew naar binnen lopen zie ik dat hij het hele huis met militaire precisie heeft opgeruimd en felgekleurde boeketten met de hand van een tv-stylist heeft neergezet. Hij begroet ze amicaal, maar daarna wordt hij een stuk stiller dan normaal. Toen ik hem iets meer dan tien jaar geleden leerde kennen, viel ik in eerste instantie op de ongecompliceerde gulzigheid waarmee hij het leven tot zich neemt. Altijd te porren om iets – wat dan ook – te ondernemen, altijd blij om mensen – wie dan ook – te ontmoeten en nooit te beroerd om ingewikkelde situaties of verwarrende gedachten opnieuw uit te tekenen, waardoor je geen idee meer hebt wat er nou aan de hand was. Verkering met Daniel betekent iedere dag met de slappe lach gaan slapen. Zijn persoonlijke lijst aan onhebbelijkheden – zoals het beschuldigen van anderen van de rotzooi die hij zelf maakt en een overmatige mayonaiseconsumptie – heb ik nietig verklaard. Niemand anders dan hij had ik op dit moment erbij willen hebben.

Geen hap krijg ik door mijn keel bij de lunch. We gaan verder met de opnames: ik blader door oude fotoboeken en vertel zo geanimeerd als ik maar kan over mijn jeugd, over Wim die wel mijn vader wilde zijn en over hoe het krijgen van kinderen je dan toch aanzet om op zoek te gaan naar je oorsprong. Ik ben me bewust van het kijkcijferkanon dat op me gericht is en zeg niets over familieruzies of over andere dingen die te pijnlijk zijn voor het publieke oog. Het voelt een beetje als verraad als de camera inzoomt op mijn familiekiekjes en op mijn moeder die mij als pasgeborene in een ziekenhuispyjama vasthoudt. De afgelopen week heb ik mijn hele verhaal zorgvuldig gerepeteerd om de morsige plekken te kunnen omzeilen. Een tevreden, positieve vrouw uit Amsterdam-Zuid met aan haar zijde een knappe, blije man, twee zoontjes en een dochter, wat een schitterend bestaan. Wat is er nog te wensen over? Niks, waarom was ik hier ook alweer aan begonnen?

‘We hebben zo alles,’ zegt de regisseur tevreden, nadat ik uit de

doeken heb gedaan hoe verschillend ik en mijn vader waren; hij de sportman, ik de boekenwurm.

‘En dan nu,’ kondigt ze gewichtig aan, ‘is het tijd voor ons verhaal, het verhaal dat wij jou willen laten zien over onze zoektocht naar Jacques.’ De naam die ik had doorgegeven blijkt te kloppen.

Het uur U heeft geslagen, ik bedenk me nogmaals dat ik heel hard moet genieten van het niet-weten. Straks weet ik misschien dat hij dood is: ‘Jammer, mevrouw, u bent net een halfjaar te laat. We hebben nog wel een bloedverwante achterneef die iets over hem kan vertellen.’ Wie weet schreeuwt hij ziedend in de camera dat hij me niet wil zien, toen niet, nu niet en nooit niet. Of hij blijkt een overtuigd antisemiet, een zakkenwasser wiens opvattingen onverdraaglijk zullen zijn tijdens het kerstdiner. Mijn stemming slaat één voor twaalf radicaal om. Weet ik wel zeker dat ik dit wil weten, ik heb toch al een vader? Wat moet ik nou met een man die mij koste wat kost wilde voorkomen en in al die jaren niet één handreiking heeft gedaan? In hemelsnaam, waarom ben ik hieraan begonnen?

‘Mabel, ben je er klaar voor?’ Ze kijken me alle drie vragend aan. De *Spoorloos*-laptop is opengeklapt, de video staat op stand-by, klaar om aangeklikt te worden. Terwijl ik me nog één keer laaf aan de lichtheid van het niet-weten, ga ik weer zitten op de stoel. De cameraman schuift ongemakkelijk dichtbij om met een groothoeklens mijn reactie voor het Nederlandse publiek te verveeuewigen. Daan knipoogt bemoedigend, ik zie langs zijn slaap een druppel zweet naar beneden parelen.

De video start, de drone vliegt over een mistig landschap. De voice-over van de regisseur richt zich direct tot mij: ‘Mabel, voor het verhaal van jouw vader Jacques reizen we naar de Morvan, een gebied ten zuidoosten van Parijs, waar hij woont met zijn vrouw Susan. Hij was eenentwintig, de zomer dat hij jouw moe-

der leerde kennen.' Er verschijnt een foto in beeld van een ranke jongen met opwaaiende bakkebaarden. Zijn donkerblonde haar is het mijne. Een kleine bubbel stijgt in mij op. Per direct kan ik me niet meer voorstellen dat ik niet wist dat hij er zo uit zou zien, zo vanzelfsprekend is het plaatje. En dan hoor ik voor het eerst zijn stem; bedeesd, welbespraakt en met een onmiskenbaar Frans accent: *'What sort of person was I when I was young? Well, I was very keen on finding out what life was about.'*

Mijn vader spreekt tot me in het Engels, over wie hij was als jong mens en de muzen die hij najoeg. De opluchting begint te bruisen. Voorzichtig weidt hij uit over de korte affaire met mijn moeder. Hij praat over de ontluistering dat zij zwanger was en haar besluit de zwangerschap voort te zetten. Het beeld schakelt over naar de actuele versie van de gevonden vader, een oude man zonder haar, bakkebaarden of jukbeenderen, ook nu die vanzelfsprekendheid. Ik hoor van alles over het verloop van zijn leven, over zijn zoon en over de behouden blijdschap dat hij mij na al die jaren zal gaan ontmoeten. De kurk knalt uit de fles en stroomt over. Ik verlies de rege en tuimel in een tunnel van emoties. Het tv-team heeft gewacht op dit moment van zwakte. Als roofdieren slaan ze toe en stelen – als ik volledig openlig – het hart van mijn tong. Ik praat het verhaal op de valreep rond en verwijs naar de tekst op mijn geboorte-kaartje: 'Er komt wat komt, er is een nieuwe toekomst.'

Stop de camera. Een nieuwe onthutsende mededeling: hij is hier in Amsterdam, slechts één straat verder om de hoek zit hij te wachten, wetende dat wij elkaar om halfvijf vanmiddag, onder curatele van de KRO, zullen gaan ontmoeten. Eerst het weten, daarna – binnen enkele minuten – het zijn. Mijn brein hobbelt nog een beetje achter de feiten aan. Daniel staat bij de hoek van de keuken tranen met tuiten te huilen.

Mijn mobiel gaat twee keer over: 'Hallo?'

'Ja, je kunt nu naar buiten lopen, linksaf de deur uit. En ik zeg het nog een keer, laat het maar gewoon gebeuren.'

De regisseur heeft opgehangen. Daan heeft zijn jas al aan.

'Ik weet niet of je wel mee mag lopen.'

'Wat? Je denkt toch niet dat ik binnen ga zitten wachten?'

De telefoon gaat weer, alsof ze op afstand onze gesprekken kunnen horen. 'Het is de bedoeling dat je alleen komt, en niet met je man, dat kan de scène verstoren.'

Ik kijk hem verontschuldigend aan. 'Ze zeggen dat het niet mag.'

'Godver, ik zit ook al twee jaar te wachten.'

De verontwaardiging druipt van hem af.

Ik probeer de teleurstelling op te vangen: 'Het duurt vast niet lang en je kunt het straks terugkijken.' Ik aarzel: 'Als ik tenminste niet keihard de andere kant op ren.'

'Ben je bang?'

Het bloedsuizen is oorverdovend en ik knik.

Hij kust me op mijn voorhoofd en duwt me richting de deur: 'Ik denk hij ook, Meep. Ga, je kunt er nu niet meer onderuit.'

Als ik de deur opentrek, loopt de buurvrouw langs. Ik onderbreek haar begroeting subiet: 'Sorry, sorry, ik kan niet praten, ik zit op tv en ik moet mijn vader gaan ontmoeten, het is voor *Spoorloos*.'

Ze spert haar ogen wijd open: 'Voor *Spoorloos*?'

Waarschijnlijk denkt ze dat ik een grap maak, maar dan ziet ze dat er vanaf de hoek van de straat een klein gezelschap met cameraman aan komt schuifelen. 'Ik laat je,' zegt ze en stuift naar binnen.

Ik had me ingebeeld dat ik samen met Derk Bolt op reis zou gaan en dat dit moment een mediterrane aangelegenheid zou worden. In een zonovergoten havenplaats zou ik met een bosje tulpen bij hem aanbellen. Nu sta ik te klappertanden op mijn eigen stoep. Daniel klopt op het raam en gebaart dat ik moet lopen. Wat voor een eerste indruk zal ik maken? 'Schouders naar achteren, rechtop,' hoor ik mijn moeder zeggen. Iedere minuut van de

ze dag denkt ze aan me, mijn moeder. Ze moet momenteel in de overweldigende angst verkeren om mij te verliezen aan de persoon die ooit de voorkeur gaf aan het vroegtijdig afbreken van mijn leven. Zij, zij koos voor mij. Laat ik haar nu in de steek? Laat ik de herinnering aan Wim mijn vader in de steek? Een uur geleden was ik nog lid van het genootschap van vaderlozen, ik ga de club verlaten, een geschiedenis ongedaan maken. Ik bivakkeer momenteel in een klapperend scharnier van de tijd waar ik zweef en alles onmetelijk groot is. In dit vacuüm hoef ik niets, als de tijd straks verder tikt is alles wat volgt al voor me bepaald. Mijn voeten lopen op de stoep, de lijnen van de tegels willen dat ik met ze speel, allemaal afleiding om niet mijn hoofd te hoeven oprichten en hem te zien. Toch kijk ik op, ze zijn gelukkig nog op een meter of tien afstand. Ik zie dat hij huivert, het is de oudere versie zonder jukbeenderen. Was het niet beter geweest om de jongere versie te ontmoeten? Vreemd genoeg voelde hij meer als de echte vader dan de nerveuze senior in de verte. Hij schrikt als hij mij ziet, alsof hij net als ik iemand anders had verwacht. Misschien ging hij ook even uit van een dertig jaar jongere variant. Nog net een kind, voor wie hij vader had kunnen zijn, niet een iets te dikke vrouw van middelbare leeftijd. Dan maakt hij een verrekijkergebaar met zijn handen, hij weet zich overduidelijk geen raad met de situatie. De cameraman zit als een hijgend hert in zijn nek. Ik veeg zonder reden mijn neus af. Nog vijf meter, nog vier meter, nog drie, twee... *'It is so nice to see you,'* gier ik zeker twee octaven te hoog.

De ongemakkelijkheid druipt er aan alle kanten van af, conform het script sla ik gelijk mijn armen om zijn grote postuur. Hij pakt mijn schouders stevig vast en we kijken elkaar aan. Onze omhelzing probeert de camera buiten te sluiten van dit veel te intieme moment. Het is hem, het is hem, juicht iets in mij. En daar op de stoep begint ons gesprek, hij opent met een excuus, ik mompel iets over het universum en vergeef hem terstond. Gearmd lopen we terug naar huis, deze man wil ik nooit

meer loslaten. De buurvrouw is weer naar buiten gekomen en toevallige voorbijgangers staren ons aan, ik beeld me het applaus in, het heldenepos is volbracht. Catharsis, na tweeënveertig fucking lange jaren.

Daniel zwaait met een rood hoofd de deur open: *'Welcome, welcome.'* Nadat Jacques en ik naar binnen zijn gelopen, duurt het niet lang voordat de eerste fles champagne is ontkurkt. Vader worden is een sinecure. Persoonlijk vind ik het voorbarig, want wat weten we nou eigenlijk van hem? Valt er al wat te vieren? Blijkbaar wel, want mijn echtgenoot, de optimist, is allang blij dat het grote wachten voorbij is. Vanochtend heeft hij gul ingeslagen bij de Gouden Ton. *'Een Franse schoonvader vraagt om een fles van kwaliteit,'* jubelt hij. Ondertussen verdenk ik hem ervan straks met een plakbandje het DNA van zijn glas te willen trekken en het deze dag nog per post naar een louche DNA-club te sturen om het op genetisch overdraagbare afwijkingen te checken.

Jacques glimlacht instemmend, hij lijkt overvallen door deze bak met hartelijkheden. De cameraman en de regisseur staan hun spullen in te pakken. Het filmen is klaar, de gemiddelde tv-kijker heeft blijkbaar genoeg aan een innige hereniging op straat. Een beetje als het abrupte einde direct nadat de prins de prinses kust die het muiltje past, het applaus nadat de betovering van het beest is verbroken en de plotse aftiteling nadat Simba met de hulp van een stokstaart en een stinkdier weer koning wordt. Het interesseert geen hond welke relatieperikelen zich daarna aandienen. Ik wil juist weten of Assepoes jaren later platvoeten krijgt om vervolgens alleen nog maar op gezondheidssandalen door het paleis te sloffen. Vertel me alsjeblieft of het Beest nadien nog vaak onnadenkend zijn kamerheer in de fik steekt. En mag ik ook een update over de politieke rel die ontstaat nadat Nala een affaire blijkt te hebben gehad met Zazu? Niets van dat alles, we moeten het maar doen met lang en gelukkig, de lol is er nou eenmaal snel af. Blijkbaar zit ik in dezelfde Disney-fuik, waar champagne prema-